

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: J. M.**, zastoupen Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2005, č. j. 8 Az 8/2005 - 24,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 16. 3. 2005, č. j. OAM - 238/VL - 07 - K04 - 2005, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný vysvětlil, z jakých důvodů shledal žalobcovu žádost o udělení azylu jako neopodstatněnou a vyslovil přesvědčení, že hlavním důvodem žalobcovy žádosti o azyl byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 7. 2005, č. j. 8 Az 8/2005 - 24, tak, že ji zamítl.

V odůvodnění svého rozhodnutí se městský soud zabýval otázkou udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil při posuzování otázky udělení uvedeného azylu.

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a z důvodu nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Městskému soudu vytýká, že se nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 odst. 4 a § 46 správního řádu). Stěžovatel je toho názoru, že městský soud řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky podle § 14 zákona o azylu, tedy podmínky zvláštního zřetele hodné proto, aby byl žadateli azyl udělen. Dále pak stěžovatel rozvádí, že ze své vlasti odjel kvůli své tíživé ekonomické situaci a dále z náboženských důvodů. Vzhledem k tomu se domnívá, že jeho případ je hodný zvláštního zřetele, a proto mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Namítá, že mu nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které uvedl ve své žádosti (ekonomické důvody, katolické vyznání, obava z návratu) nejsou důvody hodné zvláštního zřetele a nemohou být považovány za splnění podmínek podle § 14 zákona o azylu zejména za situace, kdy je nutné zvážit celkovou ekonomickou situaci v Čínské lidové republice. Zvláštní osobní poměry stěžovatele spolu se situací v zemi jeho původu tak podle stěžovatele zakládají humanitární důvody, pro které by mu měl být azyl udělen. Městský soud ovšem pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný a vzhledem k tomu stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se mu nejeví, že by ze stěžovatelova odůvodnění kasační stížnosti bylo zřejmé, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu či že nařikávané rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když ani u příležitosti své kasační stížnosti stěžovatel nijak neobjasňuje „zvláštnost“ svých osobních poměrů (ekonomicky motivovanou migraci) ve vztahu k celkové hospodářské situaci v zemi svého původu. Žalovaný z kasační stížnosti nerozpoznal, z čeho stěžovatel dovozuje, že se v předchozím řízení soud nezabýval zda-li správní orgán v jeho případě postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy, nebo co konkrétního jej u napadeného rozsudku přivedlo k mínění, že soud „řádně“ nezkoumal, zda jsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovy námitky ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu lze podřadit pod důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající

v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon o ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel v jednotlivých fázích azylového řízení. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, dostatečně zjistil všechny relevantní skutečnosti. Z obsahu žádosti o azyl, stěžovatelova vlastnoručního prohlášení a provedeného pohovoru zcela jednoznačně vyplynuly všechny relevantní okolnosti, které byly nezbytné k řádnému zjištění skutečného stavu věci, přičemž ani Nejvyšší správní soud žádné nedostatky či pochybení žalovaného neshledal. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Ani sám stěžovatel ostatně nikdy v průběhu správního či soudního řízení jakékoliv další dokazování nenavrhol. Městský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

V případě udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, lze jej udělit pouze v případě hodného zvláštního zřetele, přičemž zákon nestanoví podmínky pro jeho udělení. Proto na něj není právní nárok a zůstává tak pouze na režimu správního uvážení posoudit důvody žadatele o azyl. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný zkoumal, zda v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného právního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatel ve správním řízení ani důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl. Městský soud se otázkou udělení humanitárního azylu zabýval a v jeho posouzení této otázky neshledal Nejvyšší správní soud žádné pochybení.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.)

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodů nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu